

РЕШЕНИЕ

№ 885

гр. София, 20.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Мая Михайлова
Димитринка Костадинова-
Младенова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Димитринка Костадинова-Младенова
Въззивно гражданско дело № 20211100511648 по описа за 2021 година

**Производството по реда на Част втора, Дял втори, Глава двадесета от
Гражданския процесуален кодекс (ГПК).**

Образувано е по въззивна жалба на Р. ГР. Т., действащ чрез процесуалния си
представител адв. Н.Ц. от САК срещу решение № 20152057 от 06.07.2021г. по гр. дело №
18548/2021г. на СРС, III ГО, 117 състав. С обжалваното решение изменена издръжката от
160 лв., определена в одобрено от съда споразумение между родителите на детето Д.Р. Т.а
на 280 лв. В жалбата се излагат твърдения, че решението в обжалваната част е неправилно,
като постановено при нарушение на материалния закон и необоснованост. Изложени са
подробни съображения.

В открито съдебно заседание въззивникът, чрез представителя си по пълномощие –
адв. Н.Ц. от САК, поддържа въззивната жалба по изложените в нея съображения. Сочи нови
доказателства. Претендира направените по делото разnosки, представя списък по чл. 80 от
ГПК.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна
Д.Р. Т.а, ЕГН *****, действаща чрез своята майка и законен представител Д. Л. З., чрез
процесуалния с ипредставител адв. Л.Б. от САК, в която се посочва, че въззивната жалба е
неоснователна. В открито съдебно заседание въззиваемата страна, редовно призована, не се
явява. Представява се от адв. Б., който изразява становище за неоснователност на
въззивната жалба и моли за нейното оставяне без уважение. Претендира разnosки и
представя списък по чл. 80 от СК.

Във въззивното производство са събрани нови доказателства за нововъзникнали
обстоятелства след подаването на жалбата - за доходите на въззивника Р. ГР. Т.. Същият е
представил удостоверение, издадено от НАП, от което е видно, че същият не се осигурява в
периода 01.11.2020г. -31.10.2021г.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на жалбоподателя, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

С решение № 20152057 от 06.07.2021г., постановено по гр. д. № 18548/2021г. на СРС, III ГО, 117 състав, съдът се е произнесъл по иск с правно основание чл. 150 СК, предявен от малолетната Д.Р. Т.а, действаща чрез своята майка и законен представител Д. Л. З.. С исковата молба е поискано изменение на размера на дължимата издръжка, определена в Решение № 20266045 от 02.12.2020г., постановено по гр. д. № 43017/2020г. по описа на СРС 84 състав от 160лв. на 700 лв., считано от датата на подаване на исковата молба, заедно със законната лихва върху сумата до настъпване на законна причина за нейното изменение или прекратяване. С решението си в обжалваната част, първостепенният съд е определил размера на издръжката, като е осъдил ответника Р. ГР. Т., да заплаща на непълнолетното си дете Д.Р. Т.а, действаща чрез своята майка и законен представител Д. Л. З., месечна издръжка в размер на 280 лева, считано от 01.04.2021 година до настъпване на законна причина, изменяща размера ѝ или прекратяваща издръжката, ведно със законната лихва върху всяка просрочена сума до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлил исковата претенция за месечна издръжка в останалата част и до пълния предявен размер от 700 лева, като неоснователна. За да постанови решението си в обжалваната част районният съд е приел, че за цялостната издръжка на детето Кристиан, е необходима сума в размер на 500 лв. месечно, от която определя бащата да заплаща 280 лв.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването и е насочена срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 от ГПК валиден и допустим съдебен акт. За въззивното производство държавна такса не се дължи от въззивника на основание чл. 83, ал. 1, т. 2 от ГПК. По изложените съображения съдът приема, че въззивната жалба е редовна и допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание.

Въззивната инстанция приема, че решението в обжалваната част е допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните за предявяване на исковата молба, а съдът се е произнесъл именно по исковата молба с която е бил сезиран, поради което няма произнасяне в повече от поисканото.

Според разпоредбата на чл. 143, ал. 2 СК родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали същите са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. От това следва, че задължението за издръжка спрямо тези деца е безусловно. Размерът на издръжката обаче се определя като функция на нуждите на лицето, имащо право на издръжка, и възможностите на дължащото издръжка лице, съгласно чл. 142, ал. 1 СК, и разбира се, като се държи сметка за безусловността на задължението за издръжка на ненавършилите пълнолетие деца.

Предявеният иск намира правното си основание в чл. 150, вр. с чл. 143, ал.1 и чл. 142 от СК. За изменение на издръжката, следва да са налице изменения в обстоятелствата, които налагат това, като в настоящия случай възрастта на детето и изменението на конкретните социално-икономически условия в страната имат характер на обстоятелства, налагащи това. При определяне на размера за увеличение на издръжката и определянето на конкретен размер следва да бъдат преценени нуждите на детето, възможностите на двамата родители. Нуждите на детето се преценяват, като се вземат предвид възрастта му, разходите за облекло и храна, потребността му от лечение и се съобразят сегашните условия и изисквания на

живот.

С влязло в сила решение от 02.12.2020г., постановено по гр. д. № 43017/2020г. по описа на СРС е прекратен бракът между Д. Л. З. и Р. ГР. Т.. Родителските права на роденото по време на брака дете Д.Р. Та са предоставени за упражняване на майката Д. Л. З.. В утвърденото от съда постигнато между родителите споразумение ответникът се е задължил да заплаща на малолетното си дете Д.Р. Та месечна издръжка в размер на 160 лв. до настъпване на законова причина за нейното изменение или прекратяване.

В исковата молба се твърди, че макар от определяне на дължимата издръжка до предявяване на настоящата молба да е изминал недълъг период от време, то са нараснали потребностите на детето от средства за съществуване, образование и социално културно развитие. Освен това определеният в бракоразводното решение размер от 160 лв. за издръжка е плод на компромиси от двете страни. Още при определянето на този размер, издръжката е била крайно недостатъчна предвид обстоятелството, че детето има много извънкласни занимания, които изискват средства. Освен това ответникът, освен че плаща издръжка, не помагал с нищо друго в отглеждането и възпитанието на Д.. Това мотивира ищецът да претендира увеличение на дължимата му се месечна издръжка от нейния баща – ответникът Р.Т..

По делото са приети писмени доказателства относно обучението на детето в частно учебно заведение, касови бележки за закупувани дрехи и пособия. По делото липсват доказателства за доходите на ответника. Пред въззивната инстанция същият е представил удостоверение от НАП, според което не е социално осигурен. В същото време във въззивната инстанция и в отговора на исковата молба ма твърдения, че през последните месеци е дал за издръжката на детето сума в размер на 4399 лв.. Това твърдение освен, че не е подкрепено с доказателства, липсват и индиции за наличие на такива средства у въззивника Т.. По делото липсват декларации за семейно и имотно състояние на двамата родители.

При исковете за издръжка на непълнолетни лица доходите на двамата родители са базата за установяване на финансовите им възможности да участват в издръжката на детето си, т.е. доход по смисъла на т. 5 от ППВС № 5/1970 г., а в същия смисъл е и ТР № 34 от 05.12.1973 г. по гр. д. № 11/1973 г., ОСГК на ВС. От представения социален доклад на АСП ДСП Красно село се установява, че към момента на проучването от страна на компетентните ДСП грижи за детето Д. полага само неговата майка с подкрепата на разширеното й семейство. На бащата е определен режим на лични отношения, който се спазва стриктно от него. Контактите между детето и ответника Т. не са ограничени.

При липсата на писмени доказателства за реалните доходите на ответника Т. към момента на приключване на съдебното дирене пред въззивния съд, тъй като същият е здрав и в трудоспособна възраст, както и не доказва основателна причина за невъзможност да реализира доходи в размер поне на средната работна заплата за гр. София, съдът приема средната за столицата работна заплата. Настоящият състав съобрази и обстоятелството, че задължението на бащата да заплаща издръжка на непълнолетното си дете е безусловно и е неоправдано нежеланието му да заплаща издръжка да се оправдава с обстоятелството, че не работи и се издържа от близки и приятели.

Ищецът – Д.Р. Та е родена на 17.12.2009г., т.е. към настоящия момент е навършил 12 години, обхванато е от образователната система на държавата, като е ученичка в шести клас в ЧУ „Образователни технологии“ гр. София. Съдът преценява, че за нормалното развитие на детето и обучението му, както и с оглед социализацията му сред съучениците му и приятелската му среда, детето следва да разполага с достатъчно средства за храна, облекло, консумативи и материали, свързани с образователните и социалните му потребности. Това, наред с правилните грижи по възпитанието и образованието му способства за израстването и нормалното психическо и физическо формиране на личността. Освен това по делото са събрани данни, че детето се нуждае от допълнителни средства за издръжка с оглед неговите извънкласни занимания.

От своя страна, размерът на издръжката следва да се определи като се съобразят възможностите на дължащия родител, но и нуждите на детето, с оглед правилното му развитие, възпитание и задоволяване на нормалните му потребности, като следва да се съобрази, че издръжката не следва да стимулира използването ѝ за цели, неприсъщи на предназначението ѝ. В тази връзка, нуждите на детето следва да се определят съобразно условията на живот, като се вземе предвид възрастта, социално икономическата обстановка в страната, както и всички особености на конкретния случай. Образователните потребности на детето по никакъв начин не могат да бъдат задоволявани с издръжка от 160 лева месечно, каквато въззивникът намира за достатъчна да заплаща на детето му. При така приетото за установено първоинстанционният прецизно е определил цялостната необходима месечна издръжка на ищцата и така правилно е постановил по - голямо участие на бащата в тази издръжка, а именно със сумата от 280 лева месечно, която не би поставила въззиваемата страна в невъзможност да задоволява собствените си екзистенциални нужди съобразно неговия среден месечен доход, а и бащата не е обременен с непосредствените грижи по отглеждането и възпитанието на малолетното му дете Д., за което също се изискват немалко средства месечно (правилно са отчетени и материалните възможности на майката).

При тази фактическа установеност, въззивният съд не споделя изложените от въззивника доводи срещу размера на постановената издръжка. В тази връзка въззивният съд се основава на разпоредбите на чл. 150, вр. чл. 143, ал. 2 СК относно предвидената възможност за промяна на постановена издръжка при изменение на обстоятелствата (наличие на трайно съществено изменение на нуждите на издръжания и/или трайна съществена промяна във възможностите на задълженото лице). Неоснователно е твърдението на въззивника, че от определяне на издръжката до предявяване на иска за изменението ѝ са минали само няколко месеца, по време на които не са се променили обстоятелствата, при които е определена. Не се спори от страните, а и от представеното решение за развод е видно, че съпрузите са постигнали споразумение за всички въпроси, решаване в бракоразводното производство. Постигането на такава спогодба между страните изисква наличието и използването на специфично средство за преодоляване на спорната ситуация – извършване на взаимни отстъпки. Наличието на отстъпка се установява в размера на определената със споразумението издръжка от 160 лв., която е на границата на законовоопределения минимум.

Ръководейки се от законните критерии, настоящата въззивна инстанция счита, че за издръжката на детето Д. са необходими месечно общо около 500 лв. - съобразявайки изискването с издръжката да се осигурят условия на живот, каквито детето би имало, ако родителите живееха заедно. От тази сума, съобразно факта, че непосредствените грижи се полагат от майката, съотношението на материалните възможности на двамата родители, бащата следва да поеме по-голямата част от издръжката за детето му, т.е. сума в размер на 280 лв. месечно. Поради изложените съображения определения от първоинстанционния съд размер на издръжката е правилен, като решението за това следва да бъде потвърдено изцяло като правилно, а въззивната жалба оставена без уважение като неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на делото претенцията на въззивника Т. за присъждане на сторените по делото разноски следва да бъде оставена без уважение.

От законната представителка и майка на въззивника - ищец Д. Л. З. са представени доказателства за реално заплатени разноски за адвокатско възнаграждение в размер от 300 лева, съгласно доказателство за реалното им извършване - Договор за правна защита и съдействие от 10.09.2021г. (лист 14 от делото), служещ като разписка. Представен е списък по чл. 80 от ГПК. При изложените съображения, настоящият състав приема, че въззивникът-ответник следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна платеното адвокатско възнаграждение в общ размер на размер на 300 лева за осъществено процесуално представителство пред въззивна инстанция.

Така мотивиран, Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен

състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20152057 от 06.07.2021г. по гр. дело № 18548/2021г. на СРС, III ГО, 117 състав

ОСЪЖДА Р. ГР. Т., ЕГН *****, с адрес с Лозен, област София, ул. „Ясен“ № 11, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на Д. Л. З., ЕГН***** с постоянен адрес гр. София сумата от 300 лв. сторени разноси във въззивното производство.

ОСТАВЯ без уважение искането за присъждане на разноси от въззивника страна Р. ГР. Т., ЕГН *****, с адрес с Лозен, област София, ул. „Ясен“ № 11.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____